

ÚJ FOLYAM. VI. KÖTET

7. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. AUGUSZTUS 12.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény, írta Szabó Endre. —

(7. közlemény.)

IV.

Olyan kérdés, a melyre az öreg Verpeléti bizony nem tudott mit felelni. Aztán nem is annyira a kérdés volt neki a nehezére, mint az a két nehéz könyccsepp, a mely az Évike szép arczán végig pördült.

Szerette volna vizsgálni Évikét, de mivel? Hiszen neki magának is nyomta valami a szívét. Ejh, az a Dénes beh furcsa ember!

Évike megtörülte a szemét és mosolygásra fogta a dolgot,

— Aztán majd beszélünk oda kint, a szigeten, hiszen még nem is volt rá idő, hogy beszélgessünk. Dénes úrnak látogatója is volt...meg aztán a viszontlátás a bácsival és Anna nénivel...hát...nem beszélhetek én közbe...

— Jaj, Évike, szólt az öreg kelletlenül, ne beszélj ilyen figurákat, hiszen nem vagy te olyan együgyű, hogy ne tudnád...milyen furcsa az a Dénes.

(«Így! — gondolta magában az öreg, — leszólom a fiút, mert megérdemli, adta fattya!» — Nagyon jól esett a szívének, hogy vádolhatta a fiát.)

— Nem, nem! miért volna furcsa! Meg volt lepetve, az az egész.

Verpeléti úgy oldalról nézett Évikére, mintha azt

akarná leolvasni róla, hogy ugyan miért fogja ez úgy a pártját annak a pernahajdernek, mikor az épen őt sértette meg annyira a felsemvevésével?

Hja, kedves Verpeléti bácsi: régen volt az az idő, mikor maga ezt a dolgot egyszeribe megértette volna! Régen volt az, mikor Anna-mama ilyen fiatal, szép, üde leányka volt, ön-maga pedig olyan fiatal legény, mint Dénes.

A másik kocsiban valamivel élénkebb volt a társalgás.

— Nézd csak Dénes, már mi oda haza nagyon nyugtalankodunk, hogy te még mindig csak Pesten vagy...apád azt hitte már, hogy valahol Londonban jársz...Évike is úgy gondolta.

Dénes mosolygva vállat vont.

— Majd elmegyek. Úti társat keresek.

— Nézd csak Dénes, már én azt is gondoltam, hogy talán — no, meg ne haragudjál érte, hiszen csak úgy gondoltam — hogy mondok: talán nincs meg már a pénzed? Persze, hogy ezt nem mondtam apádnak; Évikének megmondtam, de az szentül állította, hogy ez nem lehetséges...hát hiszen én is szentül tudom, hogy nem lehetséges; de már csak úgy gondolom...tudod, asszonyi észszel...hát csak úgy mondom...

Dénes kinézett az ablakon és nagyon szórakozottnak látszott. Mintha nem hallaná anyja szavait, vagy nem tartaná szükségesnek arra felelni.

Anna-mamának már csak még se tetszett ez a szót-lanság.

— Én csak úgy mondom, de a nyakamat tenném rá, hogy megvan a pénzed. Évike meg, óh az az Évike! Hiszen ha már pártodat kell fogni, hát csak elég jól tudom én. — hanem Évike még engemet is lelicizált. Azt már aztán még neki se mertem mondani, a mit gondoltam, hogy mondom: sokszor olvastam újságokban, regényekben, hogy a tapasztalatlan fiatal embereket mennyire be tudják vinni a csávéba a rossz czimborák... szörnyűség az... jaj, Sodoma és Gomora ez a Pest...

Dénes kényelmetlennek találta az ülést és feszengett; mosolyogni akart, de nem sikerült neki egészen jól, a mit Anna-mama észre vett ugyan, de egészen-másra magyarázott.

— No, no! Tudod, falusi asszony vagyok, hát azért beszélek annyit. — Isten mentsen, hogy azt higgyem, mintha te is olyan társaságba keveredtél...no hiszen! ...de hát mondd csak: elég lesz még az a pénz, a mi a pesti tartózkodás után megmaradt, arra a nagy útra? Mert azt hiszem, hogy már jócskán elkölthetted belőle...ugyan itt van-e a tárczád?

Dénes elérte a naiv ravaszsgot és mosolyogva gombolt ki a zsebéből egy kövér tárczát, aztán átadta azt anyjának.

Anna-mama gyorsan kapott a tárcza után és kinyitván azt, a mennyire lehetett, szemlét tartott a pénz felett. Csak megközelítőleg adta össze magában, hogy mennyi lehet ott, s ez némileg jó volt Dénesnek, mert ez csak késő vette észre, hogy voltaképen nagy hiba van a tárczában: egy pár ezer forinttal több, mint a mennyit hazulról elhozott. Ugyan jó, hogy az anyja nem ért rá apróra összeszámolni: mennyit tesz ki az a sok lepedő-bankó? mert ugyan mivel magyarázta volna meg Dénes a többletet?

Anna-mama egész megnyugodva adta át a tárczát fiának és vigan szállt le a Dunaparton a kocsiból.

A másik koci is azonnal megérkezett; az öreg Verpeléti előbb kisegítette Évikét, aztán kifujta csibukjából az útközben elpipált hamut, hóna alá vette a csibukot és öreges délczegséggel pönögött oda az arany sarkantyújával a feleségéhez és fiához.

Anna-mamának itt már új rend jutott eszébe: hogy majd ő megy az öregével karonfogva, a két fiatal pedig menjen együtt; nem fért már belé a jó hír, t. i. hogy Dénes pénzbeli állapota egészen rendben van,

azon melegében el akarta azt sugdosni a «Janikájának».

A hajónál várni kellett.

A mint a mi társaságunk megállapodott, mindjárt egész sereg néző csoportosult körülte. Előbb csak az utazó közönség nézegette a Verpeléti bácsi sujtásos ruháját, sarkantyús csizmáját, aztán a váró terem körül lebzselők, dologtalanok is betolakodtak s utoljára már a korzóról is lementek a járó-kelek, hogy mi istencsudája történik oda lent? Egymás nyakán, vállán át nyújtózkodva, ágaskodva igyekeztek megnézni a csudálni valót. A hátsó sorok nem látván semmit, találgatásokba bocsátkoztak s megállapították, hogy a persa sah van oda bent a váró teremben, azt nézik úgy; valamelyik könyomatos lap tudósítója sietett is megírni a nevezetes újdonságot s másnap az összes napilapok híresztelték, hogy a persa sah inkognitóban átutazott a fővárosra, megtekintette a Margitszigetet, és a sziget felügyelőségének teljes meglegedését nyilvánította a látottak fölött.

Képzeltető, hogy mennyire megtisztelve érezte magát Dénes úrfi, mikor látta, hogy ez a néző-közönség az ő apja sarkantyúját, az anyja ó-divatú fejkötőjét és ruháját, meg «ennek az együgyű libának» az egyszerűségét bámulja úgy meg. Csak úgy harapta és nyelte magába a mérget.

Az öregek is észre vették a fonák helyzetet; az öreg úr úgy segített boszúságán, hogy csak azért is kemény léptekkel járt fel s alá: hadd ugorjék ki a bámészködők szeme, ha már magyar embernek a magyar fővárosban a maga nemzeti ruhájában nem lehet skandalum nélkül megjelenni; Anna-mama írult-pirúlt, a Dunát nézte és rémitő szorongattatást állott ki a szívében, egyrészt azért, mert érezte, hogy mind ennek ő az oka, másrészt pedig azért, mert ha még sokáig kell itt várni, «Janikám» fogja a csibuk-szárat, és úgy szét-üt e közt a bámész nép közt, hogy isten a megmondhatója: mi lesz annak a vége. Évike holt halovány volt, mert látta, hogy bácsi és néni, de különösen Dénes rendkívül mérgesek, — és nem mert ő sem szólni, csak meghúzódott félénken Anna-néni mellett.

«Gyönyörű multság!» morzsolta elfordulva a fogai közt Dénes. Nem volt az megvetés, nem volt az tiszteletlenség, nem volt az szégyen, a mit hozzátartozói iránt és azok miatt érzett, hanem olyan zivataros, át-czikázó harag, a melyről már most nagyon jól tudta, hogy másnap nyoma sem lesz, de a melyben el volt tökélve, hogy ha most őt Paszternák, vagy Csenevey, vagy más úri, divatos barátja meglátja, ő abban a pillanatban a Dunába ugrik.

A szigeten a kisebbik bajt választotta Dénes: Évikéhez csatlakozott s azzal indult el a sétányokon, igyekezvén olyan távolságra elő sietni az öregektől, hogy a járóelők ne nézhessék őket együvé tartozóknak. Évike mégis csak türethetőbb «kiállítású», ha egyszerű is a ruhája, ezt nem bámulják úgy meg. Sőt bizonyos, hogy a ki meglátja az Évike sugár, karcsú termetét, szép kis lábait, kezeit, üde arcát, gyújtó fényes szemét, piros ajkait, a melyek már úgy vannak alkotva, mintha mindig mosolyognának: hát még irigységet is érezhet.

Kettesben lévén Dénes Évikével, beszélgetést kellett kezdenie. Körülbelül tudta a csapást, a melyen a beszélgetéssel el akart indulni, csak maga az elindulás volt nagyon nehéz. Érezte, hogy a találkozáskor túlságosan hidegen viselte magát Évikével szemben s úgy érezte, mintha ezt már megbánta volna. Egyszer-kétszer löpve az Évike szemébe nézett, s olyankor mindig haragudott is magára, hogy olyan udvariatlan tudott lenni «e ragyogó szemek, e bájos arc iránt». Hát persze! a ragyogó szemek a bájos arc — ezek nem érdemelték meg azt a rideg közönyt, de a falusias megjelenés! az az oka mindennek, — okoskodott magában Dénes, mindenképen igazolni akarván maga előtt eddigi viselkedését. Aztán legjobbnak tartotta, ha úgy tesz, mintha semmi sem történt volna, mintha ő nem érezné magát hibásnak, mosolyogva, bár kissé feszes szivességgel szólalt meg:

— Nos, Évike, hát hogy tetszik a Margit-sziget?

Évike meglepetve vetette fel nagy fekete szeméit. Úgy tetszett neki, mintha hirtelenében ott termett volna mellette, váratlanul előugrott volna valamelyik bokorból «az a Dénes», a kit ő Laposkövön ismert, s eltűnt volna «ez», a kit ő Pesten látott meg.

Egy pár közönséges, százezerszer elnyúzott szó, oly varázs-erővel hatott reá. Hiszen a szavaknak nem a tartalma szól a szívhez, hanem a hangja, zengése, színe, melege. S ezeket a közönséges szavakat Évikének már nem a füle, hanem a szive fogta fel.

Félénken, mégis látható örömmel mosolyodott el. Szeme fénye, mint a felhő alól kibukkanó napsugár, mintha egészen előntötte volna a mellette haladó Dénest; egyszerre eltűnt arczáról a méla bú, egyszerre otthon volt azon a ragyogó öröm.

Erénye, vagy hibája a nőnek, hogy hamar felejt? ki tudná megmondani...

És Évike szint'oly közönséges szóval felelt:

— Oh nagyon...nagyon...

De ezekben a közönséges szavakban megint egy egész vallomás volt mondva, nem a közönséges szótári

jelentéssel, hanem a szívek tájszólásával...S a Dénes kérdése és az Évike felelete lefordítva a szeretők nyelvére, egészen másat is jelentett:

— No, Évike, ne haragudj, kis bohó! tudom, hogy nagyon csunyán bántam veled....megbántam....szégyenlem...

— Oh, dehogyan haragszom....nem is haragudtam, csak fáj nagyon...de nézd, már elfelejtettem.

Az öregek, a mint utánuk ballagtak, messziről is észre vették, hogy azok ott már megint «jóba» vannak». Dénes már olyan közel lépkedett Évike mellett, hogy ennek a napernyője mindig bele akadt az ő czi-linder-kalapjába; aztán sem egyik, sem másik nem nézett oldalra, hanem mindig össze-felé.

Ha még ilyeneket se tudna észrevenni a mama, hát ugyan minek lett volna ő is fiatal leány valaha?

— De sokkal szebb a laposkövi park...tette hozzá naiv büszkeséggel Évike.

A mi bizony megint nem azt jelentette, s Dénes sem kaczagott arra, mint a hogy felkaczagott volna, ha ezt másvalaki mondja, — csak még jobban szégyenelte magát.

— A laposkövi park... Évike, Évike!... hiszen az csak hatodrésnyi mint ez...az igaz, hogy a tó környéke a laposkövi parkban igen szép... gyönyörű... ott a jávor-fák oldalán...csöndes, csillagos esténként...

S erre nagyot hallgattak mindketten.

Át is kellett ezeket mind gondolni. Mert az egy egész történet, csodás, emberrel igazán egész életében csak egyetlenegyszer történő történet...

A mi egy csöndes, csillagos estén, a tó habjainak locsogása mellett, a merengő jávor-fák alatt történik...

(Folyt. köv.)

MALITIOSUS.

— Mint orvos, mint hazafi és katona, mindenkor megtettem a kötelességemet: sokat levágtam, sokat gyógyítottam.

— Az ám, orvos úr, a kiket levágott, azok mind élnek, kiket meggyógyított, azok mind meghaltak.

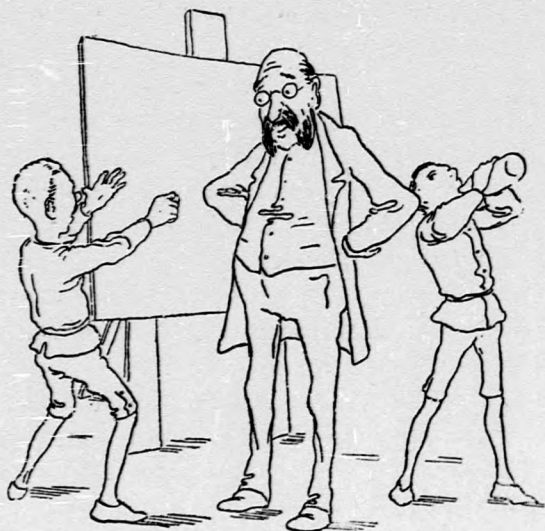
BUMFORDY ÚR SZOKÁSA.

Bumfordy úrnak a legjobb barátja halt meg.

— Elmegy ön a temetésére? — kérdik tőle.

— Dehogyan megyek! Nem bírnám a fájdalmat elviselni, úgy szerettem őt...én általában csak olyan emberek temetésére járok, a kiket soha sem ismertem.

CZITATUMOK OLLENDORF NYELVTANÁBÓL.

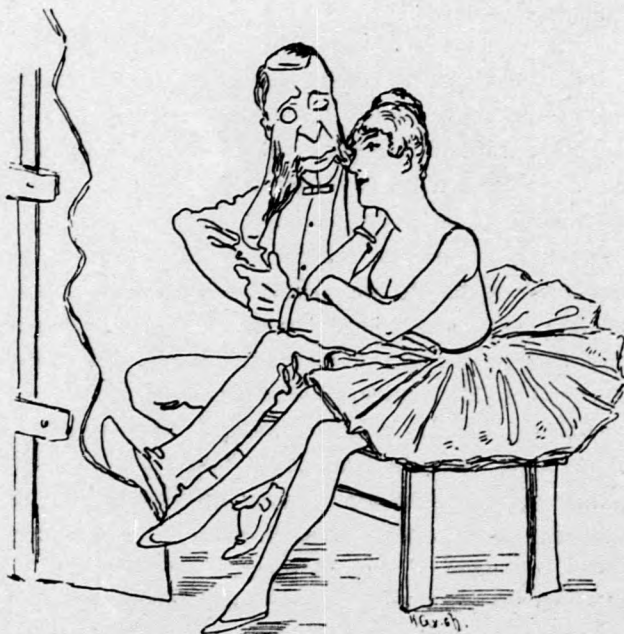
- Fél a te öcséd vagy szégyenli magát?
 = Az én öcsém se nem fél, se nem szégyenli magát: az én öcsém szomjazik.

- Mit csinál a jótékony török?
 = A jótékony török segít az ő felebarátján.

- Hány orra van a szomszédnak?
 = A «szomszédnak» csak egy orra van, de a «sógornak» egy szál haja sincs.

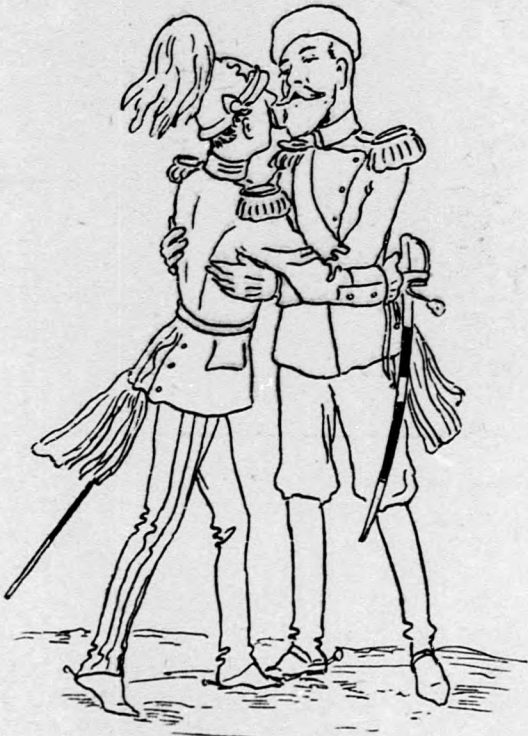

- Mije van az angolnak?
 = Az angolnak sok pénze van.

— Van-e francziának nagy hira?

— A francziának nagy hira van, de nincsen neki vágott dohánya.

— Látott már ön csodát?

— Nem, uram, én csodát még sohasem láttam, mert mai nap már nem történnek csodák.

BÖLCSÉSSÉG ÉS RUTSÁG.

A Knopflüh Mózes, a ki híres volt a butaságáról s arról, hogy az egész vármegyében neki van a leg-rutabb felesége, a Talmud olvasása közben ilyen passzusra akadt: «Jehova a bölcseneknek rút feleséget juttat; a kiknek pedig szép feleségük van, azokat ostobasággal veri meg».

Odaszólitotta e fölötti elmékedésében az ő Rebekáját, mondván:

— Hallod, Rebekelemben, valahányszor ebbe a Talmudba olvasok, látom, milyen szép feleségem nekem van; a mikor pedig a te ábrázatodat nézem, látom, hogy milyen bölcs vagyok.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

Vannak bizonyos szolgálatok, a melyeket egyik nő a másik irányában mindig szívesen teljesít; ilyen pl hogy figyelmezteti egyik a másikat az első ősz hajszálra, vagy a férje csapodárságára.

*

A legtöbb férj a nélkül hal meg, hogy a feleségét ismerte volna.

*

A közönyt el lehet leplezni, a rokon-szenvet nem leplezik el soha.

*

Nehezebb ostobának lenni, mint tudományosnak: mert a tudományt meg lehet szerezni könyvekből, — de ostobának lenni épügy születni kell, mint poétának.

Dr. Morgó.

TENGERI FÜRDŐ UTÁN.

— Ifigénia, az istenért! hogy tértél te vissza abból a fürdőből? hiszen úgy nézel ki, mintha félig indus volnál.

— Hát bizony az attól az ostoba, egész állig erő ruhától van, a melyet rám kényszerítettél, hogy azt viseljem. Én nem is értem, hogy miért legyen valaki a fürdőben szemérmesebb, mint a társaságban?

— Mi ez? csak nem vagy beteg, cimborá, hogy ilyen korán lefekszel?

== Lefekszem? hiszen én azt hittem, hogy most akarok felkelni és éppen mérgeződtem, hogy olyan sokáig nem akar virradni.

HJA, A SZEGÉNYEK!

A rendőr egy teljesen részeg asszonyt szed fel egy este a sárból.

— Nem szégyenli magát! — ripakodik rá a rendőr, — így berugni s a sárba leheveredni? Piha!

== Hja! — méltatlankodik az asszony, — azért szid, mert látja, hogy csak szegény napszámosné vagyok, de bezzeg, ha egy hercegnét találna így!...

NAGYLELKÜSÉG.

Az anyós és a vő csunyául összevesznek, de a feleség kibékíti őket, elannyira, hogy könyezve borulnak egymásra.

— Ah! kedves fiam-uram, hiszen én önt úgy szeretem, — rebegi a vén szó-motólla.

— Én is, kedves anyám-asszony, áldja meg az isten, mint a suhai malmot! — kiáltja lelkesülten a vő.

Azt azonban nem tudja az anyós, hogy a malomba egy nyáron tizenhatszor ütött bele az istennyila.

MESTERSÉGE SZERINT.

Csósz: Megállj, vén satrafa! hol vetted azt a szőlőt?
Czigányasszony: Há tudni ákárja kend, gyűjjön el hozzsám holnap: kiolvasom a tenyeriből.

(Egy fiatal orvosnak.)

A hosszú, hosszú vajudás ma —
Áldd sorsod' érte! — véget ért.
Már küldhetsz vérszegényt Szliácsra —
Hogy szedje fel magát — vasért'.

Magad pedig menj oly vidékre,
Hol zsiros kását főz az üst; —
Mert vérszegénynek vas az étke,
Az orvosé halom — ezüst.

Vadász Lajos.

DE...

— Ismeri ön a Dante «Poklát»?
= Nem, de kétszer nősültem.

MIVEL.

Öcs: Mivel lehet meggyőzni az asszonyokat?
Tapasztalt bátya: Kettővel öcsém: pénzzel
és hazugsággal.

MŰ-KRITIKA.

Csavargó: Micsoda? egy festett csavargóért ezer forintot
fizetnek? beh bolondok már az emberek; hiszen ihun vagyok
én, igazi élő: odadom én magam feléért is!

— Osztán mondja csak Mihály bácsi: mi a dolga az ilyen úrnak, mint ez is ni?

= Hát az, hogy mentül szebb legyen, mentül jobban tessék másoknak.

— Aj, a szegény! hiszen akkor temérdek dolga lehet neki, mer' úgy látom, hogy sehogy se sikerül neki.

EGY HAJADONNAK.

Kis virágon gyenge harmat...
Szép szemedbe néma köny...
Búd örökre nem, nem tarthat,
Majd felváltja vig öröm.
Oh, remélj csak! — A virágnak
Nap felszivja harmatát —
Lányka könyved szinte szárad,
Ha felöltöd — nászruhád!

Vadász Lajos.

NAIV?

Férj és feleség pörölnek. A pör oka, hogy
ő nagyságát a férj igen bizalmas tété-à-téte-
ben találta egy házi baráttal.

Férj: Nekem az az elvem, hogy én meg
nem bocsátok az olyan nőnek, a ki férjét
megcsalja.

Feleség: Különös! de hát ugyan kit csaljon
meg hát az asszony, ha nem a férjét?

HOGYAN JÁRTA MEG PIROK BÁCSI A KISÉRTETEKKEL.

PIROK vár volt a törökök idejében Tata közelében a körtvélyesi erdőrészben «Vitányvár»-a, sok török hagyta ott a foga-fehérit, de még többen vittek magukkal távol hazájukba alig behegedt emlékeztető jeleket. Azóta azonban sok víz folyt le a Dunán, a hajdan erős vár most csak romhalmazzal, kopár, égbe meredő tornyai csak itt-ott vannak mohával belepve s büszkén hirdetik a mult dicsőségét, ma csak «huhu» madarak, baglyok éjjeli tanyájául szolgálnak.

Tájékára sem megy istenfélő, becsületes keresztény ember, hisz ez valóságos istenkísértés volna.

Vagy talán csak legenda az?... de esküvel is merik állítani, kiknek a sors azt a szerencsétlenséget mérte ki osztályrészül, hogy szemtanuja lehessen a Vitányvárról keringő rémhistóriáknak.

Az oszlopos előcsarnokban naponkint a déli órákban siestát tart ördög úr ő pokolsága, kényelmesen végignyújtózkodik a kópárkányzaton, s rágja unalmában a makra pipáját, olyan bodor füstfelhőt eregetve, mint valami gyár kéménye, a finánczok jól érzik a szagát, hogy ott csempészett magyar dohányt consumáltatik, de hát csak tessék annak ott házmotozást tartani, kinek olesó a lelkiüdvössége, nem igen törődik senki sem azzal, hogy azzal az egy pár mázsa sztízdohánnyal, a mi ott elfogy, több vagy kevesebb lesz-e az államháztartás deficitje.

Elvetemült vadászok elkergetik ugyan az őzet vagy szarvast egész a keresztútig is, de a várig előnyomulni senki sem merészel.

Arra vadászgatott többed magával Pirok bácsi is, midőn szóba került a vár kísérteties mivolta, mindenki udott a kukoriczát fosztogató vén asszonyoktól hallott

mesékből valami említésre méltót elbeszélni, csak Pirok bácsi állította erősen, hogy ő az egészről mit sem hisz.

— Micsoda, nem hiszi el, Pirok bácsi? — s azzal egymásra kaesintottak társai, hát el merne-e menni oda?

— Miért is ne? el biz' én! de ma már későre jár az idő, majd legközelebb ha kijövünk.

Hamarjában készen volt a terv, meg kell tréfálni az öreg urat (biz' én magam sem tudom miért nevezük öregnek, holott egyikünknel sem volt sokkal korosabb).

A jövő péntekre tüzetett ki a vadászat napja, a közbeső idő alatt nagy előkészületek tétettek. Az úton szeltében alig észrevehető fehér zsinórok huzattak, néhány centiméternyi magasra a föld felületétől; jó pénzért rá hagyta magát venni néhány purdó, hogy nem bánják, ha el is viszi őket a dévla, azért csak mégis húzni fogják a közel-eső berekben a «manó-indulót» (számításunk jó volt, mert ha a cigánykölykek, félelemtől reszkető kézzel rá is gyűjtanak a kérdéses indulóra, olyan simfonia (?) származik abból, hogy ha léteznek manók, azok is kénytelenek lesznek hátrálni a mennyei koncert elől). Végül a feljárat előtt egy lapos, kőalakú deszka tétetett le oly szerkezettel, mint a «ringspiel»-eké, alul lévén hajtható, oda is találkozott két iszákos csavargó, kik jó borralvoért elválták a hajtás művészetét.

A végzetes péntek elérkezett, egész nap zavartalanul vadászott a társaság s estefelé — összebeszélés szerint —

elindult Pirok bácsi bevenni a kísértetektől megszállt várat. Gyorsított léptekkel haladt célja felé, midőn egyszerre csak hanyatt vágódik megzavartatva az inczidens által, futással akarván elérni a várat, de alig lépett egy-kettőt, minduntalan hol jobbra, hol balra esett el. A berekben elrejtett rajkók hallva a zajt, azon hiszemben, hogy most már rajtuk a sor, ő értők jön az ördög, rémülve kezdtek nyiszálni az elszakadt húroknak zsineggel pótoltt helyeit.

Az öreg úrnak sem kellett több, a «katzenjammer»-től még nagyobb félelem vett rajta erőt s most már igazán inaszakadtáig szaladásnak eredt, de futás közben épen az elkészített deszkára lépett, abban a pillanatban örült sebességgel kezdett az forogni. Félelemtől kiütött a hideg Pirok bácsin, tovább ment volna, de a gyorsan keringő alkotmányon képtelenség vala megmozdulni.

Véletlenül a vár felé tekintett, az ablakok mind sorra ki voltak világítva, egyikén meg épen maga az ördög kandikált ki, fekete mefisto-kostümben, szarvakkal a fején, piros, hosszan kinyuló nyelvvel, gúnyos, vigyorgó arcczal. Pirok bácsinak sem kellett több, ijedtében úgy visszavágta magát, hogy azt sem tudta

fiu-e vagy leány, társainak kellett őt hazavinniök, két hétig nyomta utána az ágyat s nem volt ember, ki még egyszer rávehette volna, magával hívni a körtvélyesi erdőrészbe vadászatra. Borsódzó háttal meséli az érdeklődöknek a rajta megesett históriát s végrendeletében még dedunokáinak is megtiltá közeledni «Vitányvár»-a tájékára.

D. E.

K I N Á L J A.

Vevők: Nagyon drága a tükör, nagyon drága... hiszen azon az áron új tükröt vehetünk. — *Öcskás:* Hogy hínak újat? Ez is tüköletesen új: az az asszonyság, a kié ez a tükör volt, nem szeretett a tükörbe nézni, osztán magános asszonyság volt, hát nem volt a háznál más, a ki a tükörbe nézegetett volna, — hát nem egészen használatlan az egész tükör?

A NAGYLELKÜ.

— Eldobok fényt, rangot, czímet,
Koldus leszek te érted:
Akkor talán hő-szerelmem,
Mégis, mégis megérted.

— Ily áldozat! Ah, hogy birna,
Ennyit el egy nő lelkén!
Inkább hiszek, bizom s így is
Feleséged leszek én.

MI A SZEMTELENSÉG?

Ha egy tolvaj egy ügyvédet meglop, rajta csipik és ő a kárvallott ügyvédet védőjének kéri fel.

ESZMÉNYKÉP.

A leányka ábrándozik,
Megalkotja eszményképét,
S kíván benne reményeket,
Szépségeket — de sok felét!
...Legyen, mint a fényes tükör
Tüzes két fekete szeme,
Persze, csupa hiúságból...
...Nézegetné magát benne.

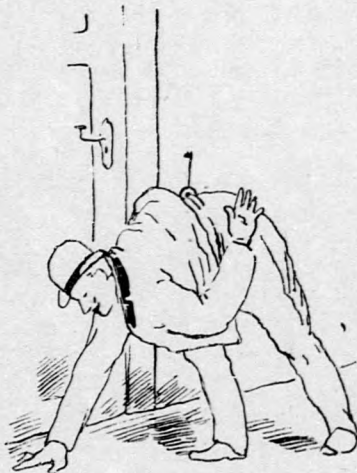
Szabó Bertalan.

T I T O K Z A T O S.

Lumpfy Kázmér a szoba kulcsát a nadrág-pántjára szokta fűzni, hogy el ne veszítse.

Egyszer igen becsodálkozva kerül haza és sehogy sem tudja levenni a kulcsot.

— Tyűh, az irgalmát, így meg nem látom, hogy hova dugjam be...

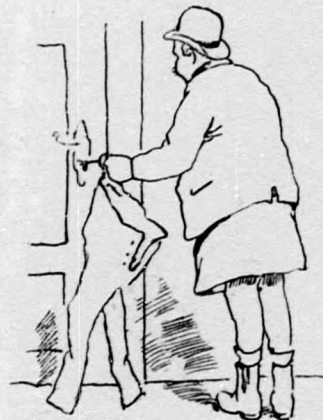
— Így ni! mindjárt meg lesz a kulcs.

— Eh, megpróbálom, háttal kerülök a kulcslyukhoz...

— Ah! milyen gondolat!

— Ehehehe!

— Mi történhetett itt?

SZERKESZTŐI SUBROSA.

G-y S-r. (Szhlm.) A java már ebbe a számba bekerült. Folytassa! — B-r I-n. (Szzrd.) Nem érünk most rá keresni, úgy könyv nélkül pedig nem emlékszünk rá. Hiszen majd látni fogja, hogy beváltak-e? — H-th J-ó. (S.-.Gy.) Az apróság nem vált be. — M-cz L-s. (Szndr.) Az ne tartóztassa önt, hogy a régebben küldöttek még meg nem jelentek. Nem sok idő telik már bele s olvashatni fogja amazokat s ha mentől hamarabb beküldi az újabbakat, úgy ezekre is hamarabb kerül sor. — Treff L. Köszönj k. A tótokat már megint visszaadta a másik rajzoló is: nem tud vele mit csinálni. Még egy újabb próbát teszünk vele. — S-I. (Bpst.) Ez bizony nem sikerült. Talán egy újabb próbáva' szerencsésebb

lesz, mert úgy látszik: tud verselni. — V-sz L-s. (Nyrghz.) Jók; jönnek. — P. T. G. (Klcs.) A «Mezei virágok»-at nem használhatjuk. Adoma-féléket szivesebben vennénk. — P-ti. (Szmbthly.) De sőt t. példányt is szivesen adunk, ha gyakrabban látjuk. — I. (Bpst.) Megjelent már az «Üstökös»-ben. — I. Cs. Gy. (N.-Szlta.) Az adoma nagyon jó; a rajzot azonban már azért sem használhatjuk, mert irónnal van csinálva: azt nem fogja a cinkografus masinája. Újra rajzoltatjuk. — Tricolor. (Tily.) Az epigrammák nem váltak be. — H-y J. Roppant naiv dolog. Nem közölhetjük. — D-ó E-n. (Mnr.) A «Hári utódjai»-nál különbet is kaptunk mi már öntől. Olyat kérünk! Több kéziratról jövére.

Felölös szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.**

Süketeknek

Egy személy, ki egyszerű szer által 23 évi süketiség- és fülzugásától meggyógyult, készségesen küldi annak leírását német nyelben mindenkinek ingyen. Czim:

Nicholson, Wien, IX., Kolingasse 4.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombákat, jótállás mellett; árak mérsékeltek.

A PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

(Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6.)

kiadásában megjelent és minden hazai könyvkereskedésben kapható:

Dr. BIHARI PÉTER (egyet. magántanár): **Egyetemes és részleges eszthetika.** 630 lap. Ára 3 frt.

Jelenleg az egyetlen rendszeres eszthetika magyar nyelven.

A budapesti társaság. Fővárosi fény- és árnyképek. Ára 3 frt.

A Vassili «Société de Berlin» munkájának modorában írt mű a magyar főváros társadalmának főszereplőiről. 1800 többé-kevésbé a nyilvánosságban szereplő egyénről történik benne megemlékezés.

BENEDEK ELEK: Székely Tündérország. Eredeti magyar népmesék. Ára füzve 3 frt, diszkrétésben 4 frt.

E díszes kiállítású kötetet **Gyulay László** és **Pataky László** számos művészi rajza ékíti, s fölülte alkalmassa teszi, hogy e könyv az ifjúságnak adassék karácsonyi, ünevi vagy névnap ajándéku.

HUME DÁVID: Közgazdasági tanulmányai. Ford. KÖRÖSY JÓZSEF. Ára 1 frt 80 kr., kötve 2 frt 40 kr.

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

Hivatalos kiadás.

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

Brünni szöveteket

egy elegáns

tavaszi vagy nyári öltönyre

3-10 méter azaz 4 bécsi rőf szelvényekben.

frt 4.80 ig-n finom

frt 7.75 legfinomabb

frt 10.50 legeslegfin.

valódi gyapjúból,

valamint felöltő-szövetek, sima és selyemmel átszőtt kangarn, cérnázott mosószövetek uri- és fiu-öltönyökre, méterje 55 kr, egyszerű szélességű, szétküld utánvétel a szolid és real cégnek elismert

SIEGEL-IMHOF

finom posztógyári raktára

BRÜNNBEN.

Nyilatkozat: Minden szelvény hosszúsága 3-10 mtr és 133 ctm szélességű, tehát egy tökéletes uri öltönyre elegendés. Ezen czg ismert szoliditása kezeskedik a ról, hogy mintaszerint választott színűségű és színű árak szállítatnak. Ezen szövetek olcsó árak és szép kiállításuk miatt elsőrendűek és minden más gyártmány felett, előnyben részesülnek. Kívánatra a fenti raktár bárkinek mintákat ingyen és bérmentve küld. 5575

A PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában megjelent:

MAROSSZÉKI

TÖRTÉNETEK

Irtá **JAKAB ÖDÖN**

Gyárfás Jenő rajzaival.

Ára 2 forint.

FRANCZIA-MAGYAR SZÓTÁR.

Szójegyzék és nyelvtani megjegyzések a francia akadémia és a legjelesebb francia szótárírók után, 3 nagy kötet, füzve 10 frt, kötve 12 frt.

VÉGELADÁS

a legolcsóbb árakon. Egy nagy tömeg **diszmu- és bronz-áru porcellán, fa és üveg, valamint szoborkák, vázák, szalonbutorok, óra és írógarnitúrák** és egy nagy tömeg függő és asztali lámpa. 6653

M. S. M. O. R. Y

Budapest, Gizella-tér 1. (Haas-palota.)

Van szerencsém tisztelettel tudomására juttatni, miszerint fáradozásomnak sikerült ama régen óhajtott kívánságnak megfelelni, hogy

AZ URALKODÓHÁZ TAGJAINAK ARCZKÉP-GYÜJTEMÉNYÉT

elkészítettem, mely eddig nem létezett és mely tökéletessége és művészi kivitele által a legáltalánosabb elismerésben részesült. — Ez izléssel kiállított lapon az uralkodóház tagjainak

53, a legkiválóbb művészek által készített arczképét

nyújtom, melyek valamennyien a legutóbb készült fényképek után állítottak elő.

Szerencsém van tehát ezen kép megvásárlására, mely igen szép szabadísztt képez, fölkérni, és remélem, hogy kérésemet annál inkább siker fogja koronázni, mivel minden magyar hazafi örömmel fogja az uralkodóház tagjainak sikerült kivitelü arczképeit tulajdonául vallani.

A kép 70 cm. magas és 90 cm. széles. Igen elegáns, carton papíron, színes alapnyomással, darabja 80 kr, csomagolással és bérmentve 95 kr.

 12 darab megrendelésnél 1 ingyenpéldány.

A képen lévő alakok jegyzéke:

I Ferencz József Ő felsége. Erzsébet királyasszonyunk. Rudolf trónörökös. Stefánia trónörökösne. Erzsébet főhercegnő. Mária Valeria főhercegnő. Gizella főhercegnő. Lipót bajor herceg. Mária Erzsébet hercegnő. Mária Lujza Augusztia hercegnő. Ferencz József György herceg. Conrád Lipót herceg. Károly Lajos herceg. Mária Terézia főhercegnő. Estei Ferdinánd Ferencz főherceg. Ottó főherceg. Mária Jozefa főhercegnő. Károly Ferdinánd Lajos főherceg. Margit Zsófia főhercegnő. Lajos Viktor főherceg. Albrecht főherceg. Württemb. Mária Terézia főhercegnő. Erzsébet főhercegnő. Frigyes főherceg. Izabella főhercegnő. Mária Christina főhercegnő, Spanyolország királynéja. Károly István főherceg. Mária Terézia főhercegnő. Jenő főherceg. Vilmos főherceg. József főherceg. Clotild főhő. Mária Dorottya főhercegnő. Margit Clementine főhercegnő. József Ágost főherceg. Fülöp László főherceg. Mária Henrietta főhercegnő, belga királyné. Lipót főherceg. Ernő főhg. Zsigmond főherceg. Henrik főherceg. Rainer főherceg. Mária főhercegnő. IV. Ferdinánd Toscana nagyhercege. Alice, Toscana nagyhercegnője. Salvator Károly főherceg. Mária Immaculata főhercegnő. Salvator Lipót főherceg. Salvator Ferencz főherceg. Salvator Albrecht főherceg. Salvator Lajos főherceg. Salvator János főherceg. Modenai Adelgunda főhercegnő.

Megrendelésnél kérem az árat (mely levélbélyegeken is eszközölhető) előre beküldeni, miután utánvételeknél a porto magasabbra rug.

Tisztelettel **MEZEI ANTAL**
Budapest, Gizella-tér 1. szám.